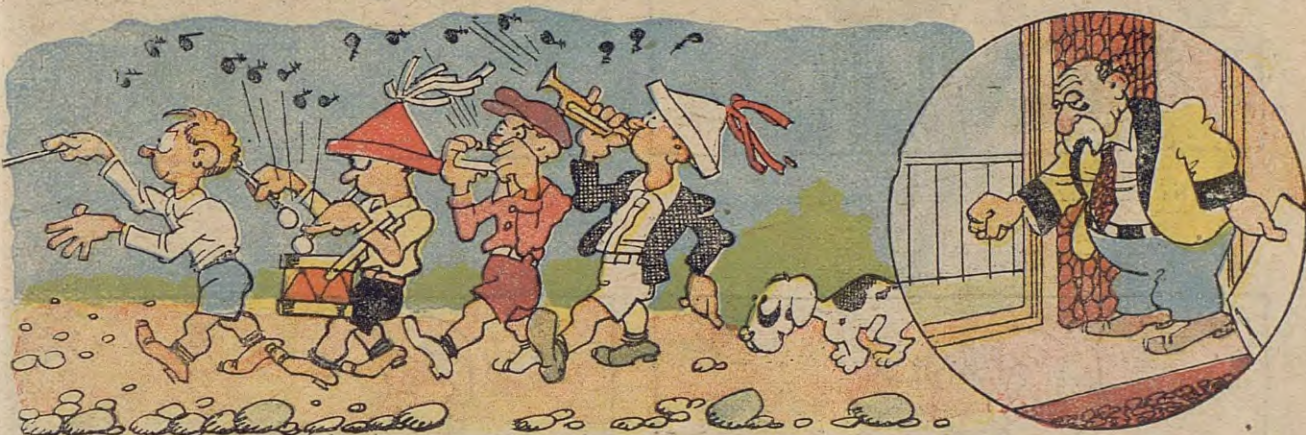

WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Error judicial

La canalla mou soroll

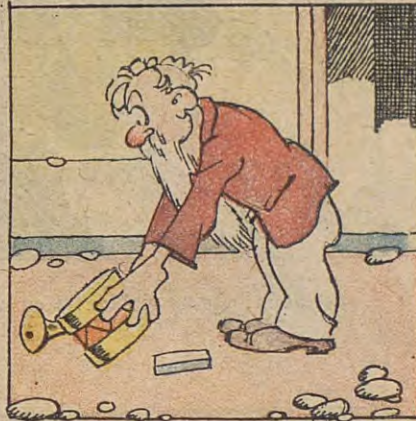
i en Pau ja en té fins al coll.

En Pere també, enujat,

amb un bastó els ha empaitat.

Els instruments recollia

al moment que en Pau sortia.

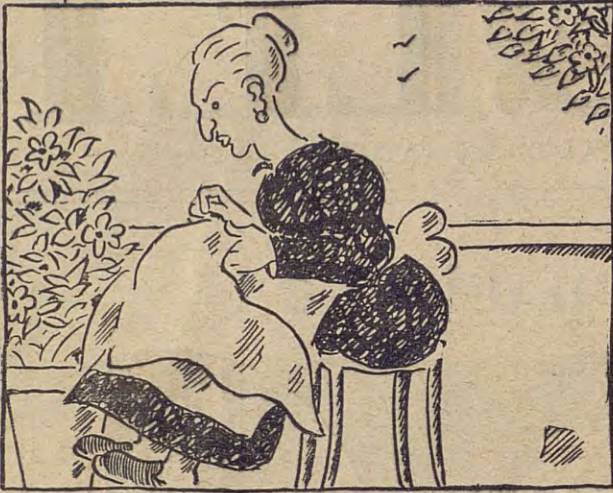

—Pillo! jo t'ensenyaré

de fer soroll pel carré.

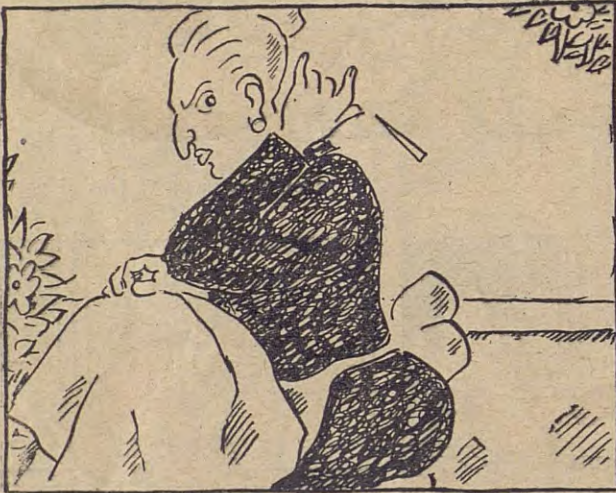
Una vegada va per l'altra

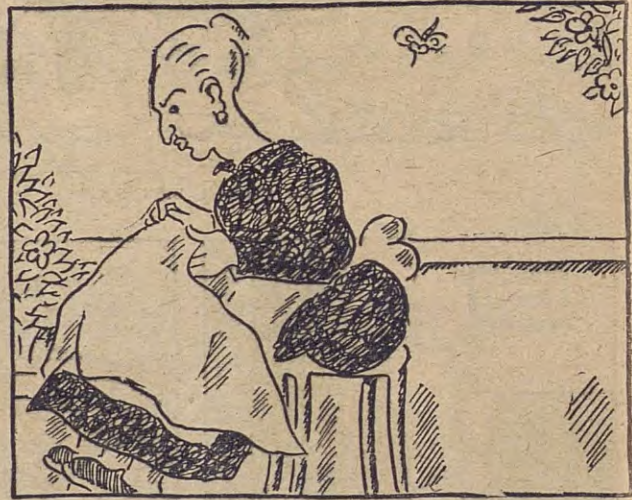
La tia Catarina està cosint amb molt entusiasme.

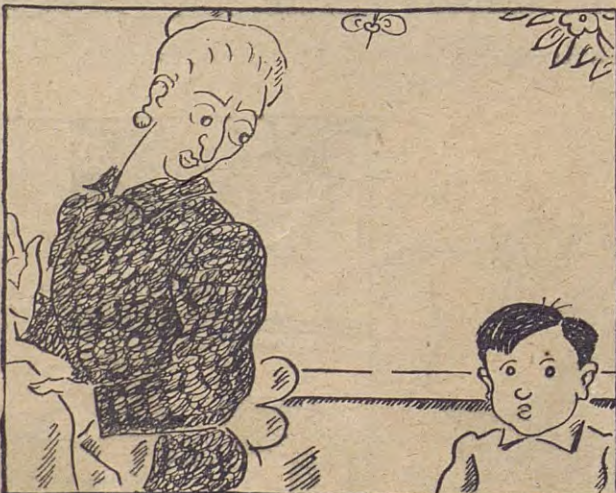
En Vicentet li tira una paperina al clatell.

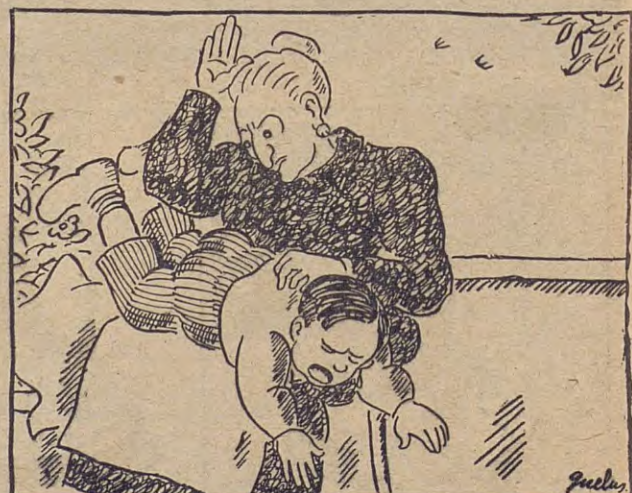
—Caram! Quina fiblada! Deu haver estat un mosquit.

Torna a posar-se a cosir i un mosquit té la idea de picar-li el clatell.

La tia Catarina es gira i veu en Vicentet que fa el distret.

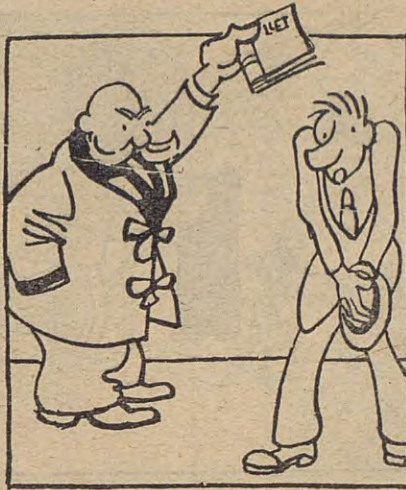

—Ja t'arreglaré, impertinent!—I li dona una surra de les que formen època.

Entre advocats

Un pobre home es presenta al famós advocat Patracol demanant que li defensi el plet.

L'advocat està convençut del dret del seu client, però veu que no podrà cobrar-ne res.

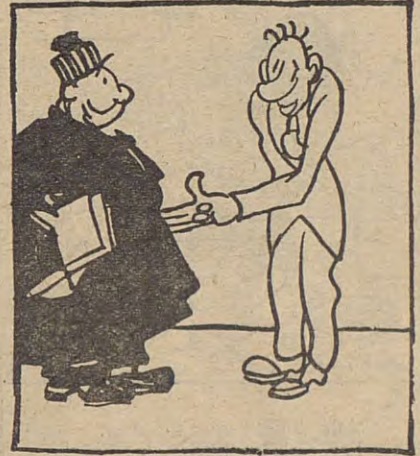

Però com que té bon cor es disposa a defensar la bona causa.

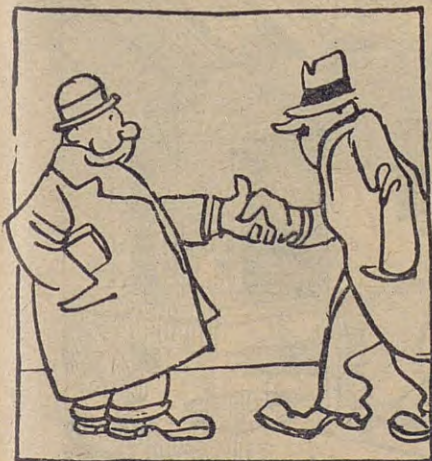

Parla tan bé davant del tribunal, que els jutges sentencien a favor del pobre.

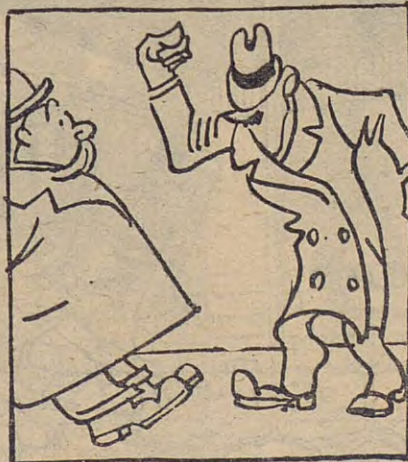
Aquest, commogut, ofereix al seu salvador tot el que té: dos duros.

Tement ofendre'l, Patracol no s'atreveix a refusar-los i els accepta.

Sortint de l'Audiència, un col·lega li diu: Amic Patracol,

¿sabeu que és anti-professional cobrar per aquest treball menys de deu duros?

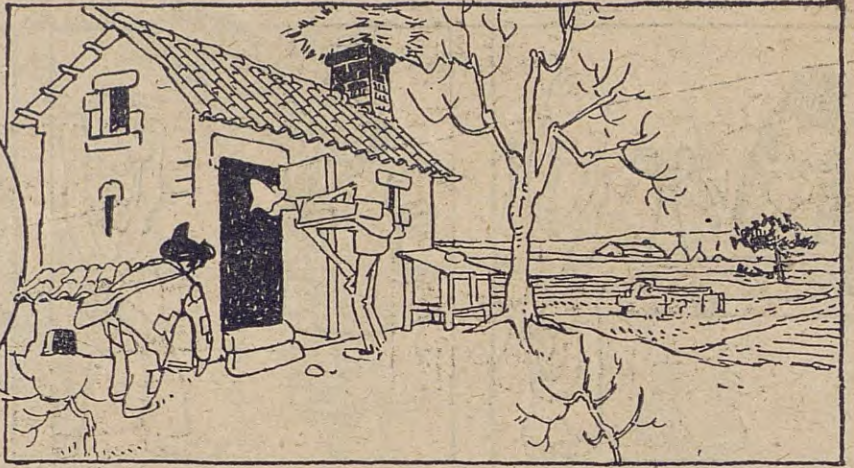

—Li he cobrat tots els que tenia— respon Patracol—; ¿és anti-professional això?

Truita inesperada

Dos pòtols típs de camí
cerquen un lloc on dormir.

Per sort troben aviat
un casal abandonat.

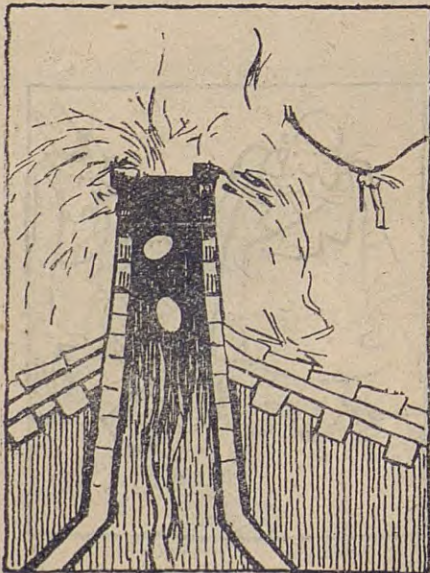
Sols tenen una salsitxa.
Per cadascú n'hi haurà mitja.

A la cigonya de dalt
aquell fum li és fatal.

I fuig d'allà esperverada
mentre el niu pren flamarada.

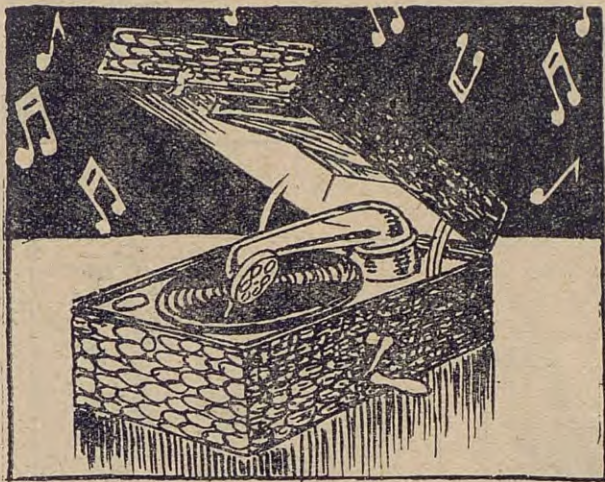

El parell d'ous que allà jeia
cau prest per la xemeneia.

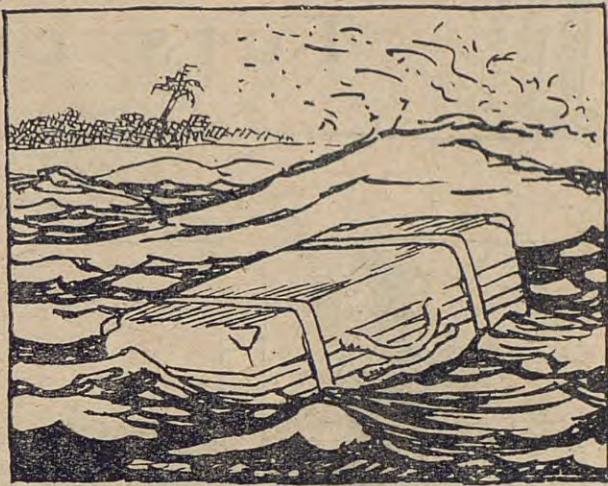

I amb sorpresa s'han trobat
el sopar ben augmentat.

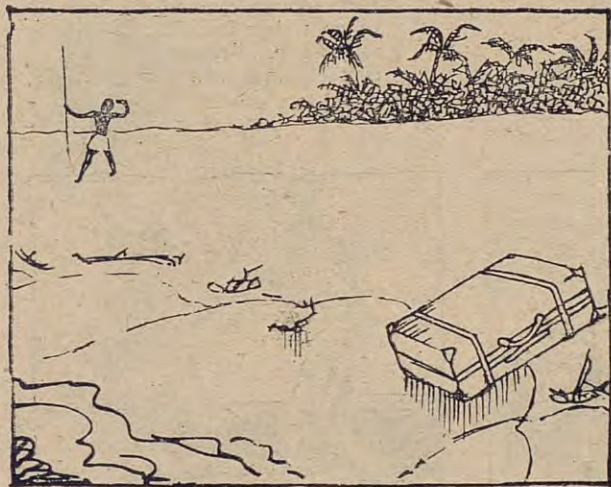
Les Històries de l'oncle Joan

Mitja humanitat es delecta, a hores d'ara, amb la música d'aquests gramofons apel·lats «maletes». L'ur fama ha tingut ressò en les cinc parts del món. Fins les tribus més endarrerides de l'Àfrica han sentit parlar de les «maletes».

Això que he dit és el pròleg. Ara vé el conte: Heus aquí que en un naufragi va quedar surant, en mig d'altres mil coses, una maleta; però no de les musicals, sinó de les de viatge.

I les onades van portar-la a embarrancar a una platja de «negrits». Tanoka, un cap de la tribu dels kakatues, mentre feia el seu passeig habitual, va tenir la sort d'albirar-la.

I la va portar, engrescadíssim, a les cabanes del seu poble, llepant-se el bigoti per adelantat: Quina ovació tindria! Ell era el primer, en aquella terra, que posseïa un d'aquells fòtils musicals!

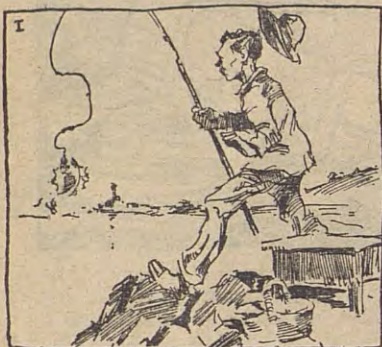

No estranyareu, doncs, que a la primera sessió hi acudís un públic tan nombrós com selecte. Tanoka va obrir la maleta i tots varen esperar que sonés... però no sonava!

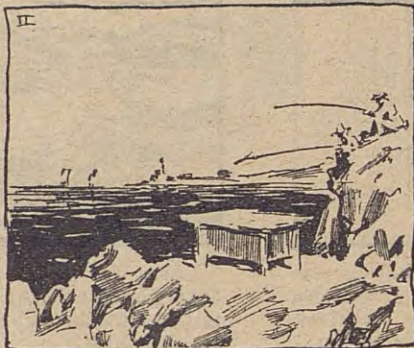

Per sort, dins de la maleta hi havia un despertador amb tota la corda. Va arribar-li l'hora de sonar i sonà, sonà interminablement. Tanoka, que no era tonto, va donar-li corda una i mil voltes, i el selecte públic va quedar entusiasmat pensant que es tractava de música d'avantguarda.

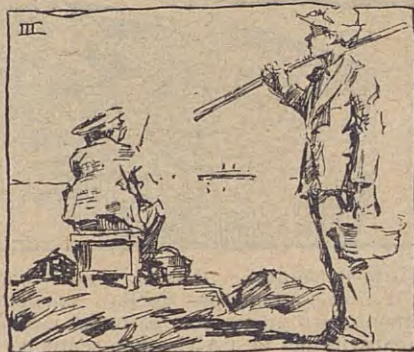
Tots contents

I
L'alcalde d'una ciutat a voltes es divertia anant-se'n a la badia a la pesca dedicat.

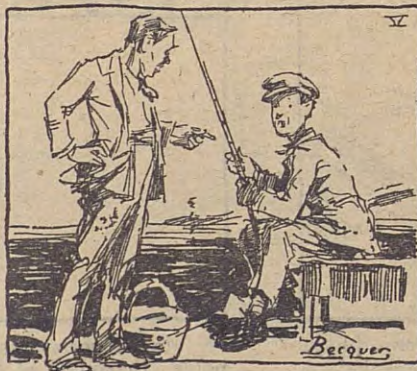
II
Un recó molt deliciós i d'abundosa pesquera el seu lloc senyalat era respectat pels pescadors.

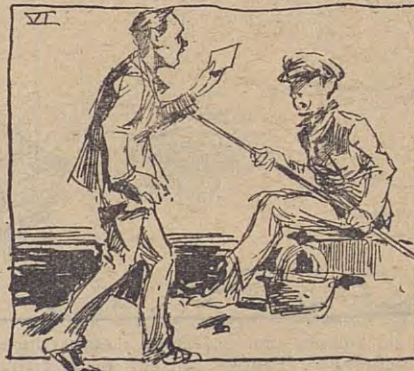
III
Però un dia que hi anà hi va trobar instal·lat un foraster, dedicat com ell amb ham a pescar.

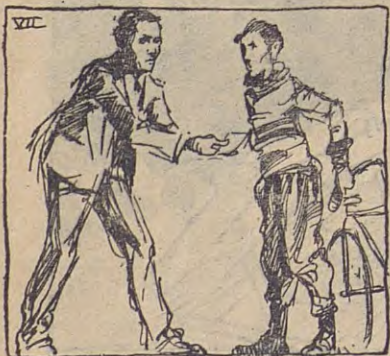
IV
No gosant treure'l d'allà li donà conversació:
—I doncs, piquen? ¿Sí o no?
¿Que hi sou molt aficionat?

V
—No senyor—l'altre li diu—. Jo sóc un pobre empleat i mai no havia pescat ni a la mar, ni en llac, ni en riu.

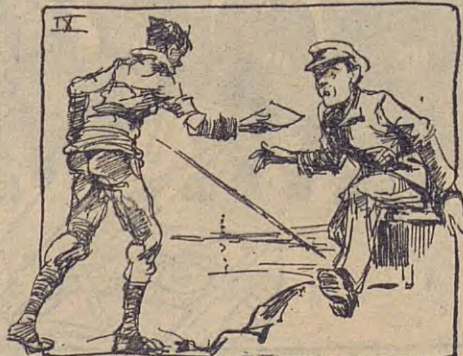
VI
—M'estava a l'Ajuntament i el *Jefe* m'ha despatxat. Aconsolar-me he pensat provant de pescà un moment.

VII
—¿Vostre nom?—l'alcalde fa; i li recull la tarjeta i amb un noi en bicicleta el *Jefe* feu avisar.

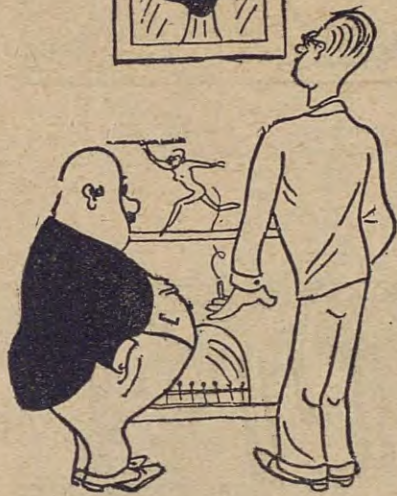
VIII
Torna el recader allí i al cessant es dirigeix:
—Veniu prompte, ara mateix a l'Ajuntament amb mi.

IX
El batlle pogué pescar en el seu lloc ben tranquil i el seu càrrec d'agutzil l'altre va tornà a ocupar.

Qui sembra, cull

EL Jutge de Vilagran era un bon senyor que tenia dues aficions tan inveterades com inofensives: la cacera i la numismàtica. Entre conills i perdius i monedes gregues, romanes i àrabs es passava la vida distreta sense fer mal a ningú.

—¿Qui és aquesta dona tan bella?
—La meua muller penjada cap per avall.

(De *Lustige Kiste*)

Però si no feia mal a ningú sí que desitjava fer-ne. Desitjava castigar com se mereixia aquell bergant d'en Rafeques, el pòtol gandul que arrossegava pel poble la seva mandra prehistòrica i que cada nit, a la callada, atrapava amb trampes i vasc els conills i les perdius del vedat del Jutge, dels quals ell n'estava tan gelós. Però el Jutge, malgrat la seva autoritat, no podia castigar mai el lladregot, per manca de proves. Les proves, en un procés, ho són tot, i en Rafeques era prou espavilat per no deixar mai rastre de les seves maleses.

Fins que, un dia, el guardabosc, que s'havia entretingut a la taverna més estona del que acostumava i es dirigia a casa molt tard, sorprengué en Rafeques carregat amb un sac de conills i el detingué.

El Jutge, veient arribada l'hora de la seva revenja, condemnà el caçador furtiu a sis mesos de presó i es dedicà a caçar amb tota tranquil·litat, lliure de la preocupació que per ell representava aquell bandit.

Al mateix temps, la seva col·lecció de monedes antigues anava augmentant fins a constituir un veritable museu, envejat per tots els numismàtics que el coneixien.

Passaren els sis mesos. En Rafeques acabada la seva condemna eixí de la

presó i tornà a Vilagran, decidit a fer-ne alguna de sonada que recordés al Jutge que amb ell no s'hi podia jugar. Justament, a la taverna aquell mateix vespre va sentir una conversa interessant entre el guardabosc i el taverner:

—¿Sabeu que al vedat del Jutge hi ha mitja dotzena de faisans?—deia el guarda.

—Faisans? I ¿d'on han sortit?—preguntà el taverner.

—Un senyor anglès li'ls ha regalat per veure si el convenç de vendre's la col·lecció de monedes.

—¿I creus que se la vendrà?

—I ca! Se l'estima massa!

En Rafeques mentrestant anava tirant el projecte de la seva revenja. Faisans, eh! Ja li donaria ell faisans! Aquella nit mateixa serien seus els faisans i l'endemà el Jutge s'estiraria els pocs cabells que li quedaven.

En efecte, al punt qu el rellotge de la vila tocava les onze, en Rafeques, amb un sac a l'espatlla i unes canyes envescades a la mà, es dirigia cap al vedat del senyor Jutge. Gràcies a les seves tracamanyes de caçador furtiu consumat, a la poca estona els sis faisans, amb el coll torçat, dormien llur son darrer al fons del sac i en Rafeques, satisfet es disposava a retirar-se a la seva barraca i amagar el botí en el lloc secret que mai el guardabosc no havia pogut descobrir.

Però en passar per davant de la casa del Jutge, una finestra oberta li suggerí la possibilitat d'una revenja més completa encara! Robar la col·lecció de monedes!

La finestra era baixa i fàcil de saltar. En Rafeques fou dins la casa en pocs moments; amb un ganivet desféu el pany de l'armari on hi havia les monedes i a grapats les anà tirant din-

tre el sac, entre els faisans encara calents. Després, tornà a saltar i es retirà a la seva barraca.

A l'endemà, de bon matí, uns trucs violents el despertaren. Era el guardabosc i els mossos de l'Esquadra que l'esperaven amb cara ferrenya.

—Hola, Rafeques—féu el guardabosc—. Anit ha estat robada la col·lecció de monedes del senyor Jutge i suposem que tu en deus saber quelcom.

—Jo! pobre de mi! Què m'expliqueu. Acabo de sortir de la presó i d'ençà que he arribat a casa que no faig més que dormir, de tan cansat que he vingut!

—Llavors, fes el favor d'explicar-me què significa això—féu el guardabosc assenyalant amb el dit una renglera de monedes que anava de la barraca a la casa del Jutge.

—Això—exclamà en Rafeques rendint-se—és que el sac era foradat, malviatge!

PER TALLE

El senyor Enric de Poc un mobiliari comprà amb un llit Lluís XIV que el va pagar força car. Però en essent a ficar-s'hi que no hi cabia trobà era massa reduït per sa còrpora tan gran. Pren papè i ploma de pressa i escriu així al negociant:
—Aquest llit Lluís XIV és massa petit, per tant enviïm un Lluís XV o un Lluís XVI aviat.

P. E. P.

—¿En aquest camp hi hagué la gran batalla al segle x?

—No, fou dalt el turó.

—Es estrany! ¿Per què no la devien fer aquí, que és millor terreny?

—Es que l'amo d'aquest camp no el deixa ni pel futbol!

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Una cacera abundantosa
que no produeix gran cosa.

Avui un ric hisendat
a caça els ha convidat.

—No es vulguin pas excusar
Vostès se'n van a caçar.

Resignats, carreguen l'arma,
amb el cor tot ple d'alarma.

—Mira, una llebre...! patam!
Fuig! Bah, que la mati un llamp!

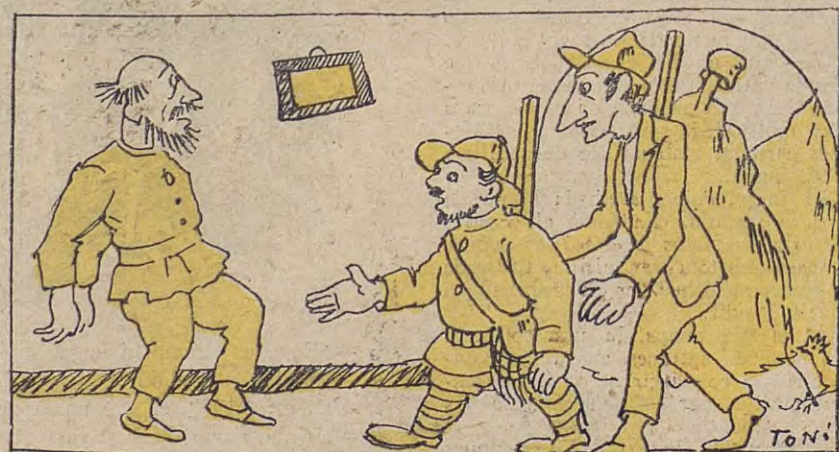
—Ara passa una perdiu.
Pam, patam! Encara viu.

—Un conill! cuita, tirem!
—Noi, que malament ho fem!

—Ara s'escapa una guatlla.
—Això ja passa de ratlla!

—Noi, haurem d'anar-li a dir
que això ja no pot seguir.

—Més gossos. ¿té la bondat?
perquè ja els hem acabat.